

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 35. Juramentum Archiepiscopi & Clericorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

§. XXXV.

Sæculum XI
A.C. 1059.*Juramentum Archiepiscopi & Clericorum.*

Igitur Legatus, ut id Scripto promitterent & jurejurando se obligarent, ab Archiepiscopo & Clericis Mediolanensibus exegit. Guidonis Archiepiscopi promissum ad populum & Clericos suos directum ferme hujusmodi erat: *Non ignoratis, quam detestabilis consuetudo antiquitus in hac Ecclesia inoleverit, dum scilicet, qui Subdiaconus ordinandus accedebat, duodecim nummos, Diaconus octodecim, Presbyter viginti quatuor, quasi conditione legitima dabat. Quapropter in conspectu Dei & Sanctorum ejus, Petro Episcopo Ostiensi Papæ Legato, Anselmo Lucensi & vobis omnibus præsentibus, damno, detestor, ac reprobam judico hanc perversam negotiandi consuetudinem, omnemque Simoniacam Hæresim. Præterea me adstringo, Clericos meos, & omnes Successores nostros, ne de promovendis ad Ecclesiasticos Ordines aliquid accipiamus. Quod si quis præsumpserit, qui dedit, & qui accepit cum ipso Hæresis hujus auctore Simone perpetuo anathematis vinculo ligetur. Nicolaitarum quoque Hæresim damnamus, & non modo Presbyteros, sed & Diaconos & Subdiaconos ab uxorum vel Concubinarum fædo con-*

X x 3

sortio,

Sæculum XI. *sortio, quantum in nobis fuerit, arcendos*
A.C. 1059. *esse promittimus. Item promittimus, nec*
nos, nec Domesticos nostros pro concessio-
ne Abbatiarum, pro Sacellis, vel quibusli-
bet Ecclesiis tradendis, pro Episcopis pro-
movendis, pro Sacro oleo, aut Chrismate,
aut pro consecrandis Ecclesiis quidquam
ab ullo exacturos esse.

Huic Promisso subscripserunt Guido Archiepiscopus, Presbyteri tres, Diaconi quatuor, & Subdiaconi quinque. Tum Archiepiscopus accedens ad Altare iuravit in manu Petri Damiani, idque iuramentum Vicedominus Ecclesiæ Mediolanensis, Cancellarius, ceterique Clerici præsentēs confirmarunt. Arnulphus quoque Clericus & nepos Archiepiscopi accedens nomine Propinqui sui iuravit & addidit, nullum Clericorum ipsum ordinaturum, nisi prius ab ordinando iuramentum exegisset, quod ordinationis suæ causa nemini quidquam dedisset vel promississet. Hoc facto Archiepiscopus in pavimento humiliter prosternitur, & injungi sibi pœnitentiam petit, quod nefandum commercium in sua Ecclesia, ut debuisset, non extirpasset. Centum itaque annorum pœnitentiam Petrus ei injunxit, & redemptionem per unumquemque annum certa pecunia præfixit. Mox majorem Ecclesiam simul ingressi pulpitem conscenderunt, ibique præsen-

te

te magna populi frequentia Clericus Archiepiscopi (videlicet ut puto ejus Ne-
pos) jubente Petro tangens Sacrosancta

Sæculum XI.
A.C. 1059.

Evangelia juravit, quod Archiepiscopus, quoad viveret, has duas Hæreses, videlicet Nicolaitarum & Simoniacam, totis viribus extirpare conaturus esset. Id ipsum Jusjurandum magna pars populi non modo civilis, sed etiam agrestis jam prius ediderat. Quibus ita gestis, visum est, ut omnes illi Clerici, injuncta poenitentia, inter Missarum Solemnia reconciliarentur, ornamenta de manu Episcopi accipientes, postquam juramentum hujusmodi recitassent singuli: *Ego profiteor, me eam Fidem tenere, quam septem Concilia Apostolica auctoritate confirmarunt, & quam Pontifices Romani exposuerunt. Anathematizo quoque generatim omnes Hæreses & speciatim illas duas, quibus Ecclesia hodie affligitur, Nicolaitarum & Simoniacam, earumque Sectatores æterno anathemate dignos pronuncio.* Poenitentia Clericorum fuit hujusmodi: Illi qui solum constitutum a Diabolo Canonem dederunt, pro sua Ordinatione, quod non nulli eorum vix peccatum esse cognoscebant, quinque annorum poenitentiam acceperunt, ita ut duos dies in Hebdomada in pane & aqua jejunarent, item tres dies in Adventu & Quadragesima. Eorum autem, qui plus

Poenitentia
Simoniacis
& Incontinentibus
injuncta.

X x 4

quam

Sæculum XI.
A.C. 1059.

quam constitutam pecuniam dederunt, fuit annorum septem pœnitentia de cetero priorum pœnitentiæ per omnia æqualis, post quam, quamdiu viverent, FERIA sexta jejunarent. Qui jejunare facile non poterat, ei licebat unam diem redimere recitando Psalterium, vel medium cum quinquaginta genuflexionibus, aut pascendo unum pauperem, cui lotis ejus pedibus nummum porrigeret. Præterea promisit Archiepiscopus, se omnes illos Clericos longæ peregrinationis & orationis causa vel Romam, vel Turonem dimissurum, seque ipsum ad S. Jacobi tumulum in Hispania iter suscepturum.

Clericis Mediolanensibus ita reconciliatis, decretum est, ut non mox omnibus redderetur officium, sed his duntaxat, qui & literis eruditi, casti, & morum gravitate viderentur honesti, ceteris autem sufficeret, quod Sanctæ Ecclesiæ, a qua juxta fuissent præcisi, per divinam gratiam rursus essent inserti. Petrus Damiani adhuc ignorans, an Sacræ Sedis judicio placerent, quæ Mediolani egisset, omnium Actorum seriem transmisit Hildebrando, amico suo, tunc Ecclesiæ Romanæ Archidiacono, a quo sæpe rogatus fuerat, ut in compendium colligeret omnia, quæ in Decretis & in historiis Summorum Pontificum de Auctoritate

Opust. V.

toritate Sacræ Sedis notatu digna inve-
niet. Huic petitioni satisfacere se mit-
tendo narrationem rerum Mediolani ge-
starum existimavit.

In itinere Mediolanensi Petrum Da-
miani comitabatur quidam Clericus, no-
mine Landulfus, literarum studiis & na-
talibus clarus, quippe ex familia Senato-
rii ordinis natus erat. Cum Mediolani
seditionis commotæ tempestas maxime
fureret, & utrique fremens populus ne-
cem minaretur, Landulfus voto se ob-
strinxit, quod se totum Deo amplecten-
do Institutum monasticum consecraturus
esset. Monuit Petrus, ne se mortis me-
tu obligaret, nisi votum suum sincera
mente implere vellet, & Landulfus se
Dei iudicio submittendum affirmavit, si
hoc suo promisso non staret. Petrus ali-
quamdiu expectavit, & videns, amicum
suum adhucdum Sæculo illigatum perse-
verare, datis ad eum literis instanter
hortatus est, ut voto se exsolveret, pro-
cul dubio ratus, quod non ideo minus
fuiſſet validum, quia metu extortum.

§. XXXVI.

Petrus Damiani ab avaritia alienus.

Petro Damiani Mediolani commoranti
cum Abbas S. Simpliciani exiguum
vas argenteum dono attulisset, nihil
prius occurrit, quam illud esse respuen-

Xx 5 dum,

*Opusc.
XLII.*

*Opusc.
LIII.
c. 4.*